

Formanden: Da den højtærede Indenrigsminister stadig er optaget af Forhandlingerne i Folketinget, skal jeg udsætte Mødet et Kvarter.

Det genoptages Kl. 14¹⁰.

Mødet udsat Kl. 13⁵⁵.

Mødet genoptaget Kl. 14¹⁰.

Man gik da til:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 294 af 29. Oktober 1937 om en kommunal Laanefond.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 217).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Den foreliggende Sag kan ikke uden Tingets Samtykke behandles i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Op- hold). Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Lange: Jeg havde ikke Lejlighed til at være til Stede ved denne Sags første Behandling, men da jeg gennem det stenografiske Referat er blevet bekendt med, at den højtærede Indenrigsminister vedrørende Kreditforeningsforhold fremsatte nogle Udtalelser, som jeg, om jeg havde været til Stede, vilde have taget Ordet imod, benytter jeg Lejligheden nu ved tredie Behandling til at fremsætte mine Betragtninger.

Den højtærede Indenrigsminister omtalte, at han havde indledet eller søgt optaget Forhandlinger med de københavnske Kreditforeninger for at faa dem til at give højere Laan i Beboelsesejendomme, end der for Tiden bliver bevilget. Jeg synes ikke, det er naturligt, at man fra Administrationens Side søger at paavirke Kreditforeningernes Ledelse i den Retning, saa meget mindre som man, da den nye Kreditforeningslov for to Aar siden gennemførtes, særlig begrundede dette med, at Kreditforeningernes Ledelse skulde være saa uafhængig som muligt, og som man fra det

Partis Side, som den højtærede Indenrigsminister tilhører, har haft en skiftende Opfattelse af Kreditforeningernes Laanetildeling.

I 1922 kritiserede man fra radikal Side i Folketinget daværende Indenrigsminister Krag, fordi han havde sat sig imod, at der oprettedes en ny konkurrerende Kreditforening og derved skabtes en Konkurrence, som kunde have bevirket, at der blev givet større Laan i et Omraade, hvor der kun var en enkelt Kreditforening, som gav Laan. I Aarene 1934—36 og særlig under den Kommissionsbehandling, som gik forud for Gennemførelsen af den nye Kreditforeningslov, anførte man derimod som særlig Begrundelse for den nye Lov, at der var givet for store Laan i Kreditforeningerne. Jeg ved meget vel, at man i det ene Tilfælde tog Sigte paa Laan i Beboelsesejendomme i København og i det andet Tilfælde paa de Laan, der var givet i Landejendomme. Men fordi Konjunkturerne nu har udviklet sig saaledes, at der har været Vanskeligheder for Landejendomme og ikke tilsvarende Vanskeligheder i København for Beboelsesejendomme, kan det meget vel vende sig, saa at Forholdene bliver vanskelige ogsaa for Beboelsesejendomme.

Jeg skal pege paa nogle af de nye Bestemmelser, som man indførte i Kreditforeningsloven med Henblik paa at gøre Kreditforeningerne uafhængige og for at hindre en Konkurrence, der kunde tvinge Laanene op.

Man gennemførte den nye Bestemmelse, at Vurderingsmændene ikke maatte vælges af Medlemmerne, som det hidtil i Almindelighed var sket, i hvert Fald i en Række Kreditforeninger, idet man — efter min Opfattelse med Urette — fandt den hidtidige Ordning uheldig. Naar jeg siger „med Urette“, er det, fordi de, der valgte dem, jo ikke var de Folk, der søgte Laan og ikke var Medlemmer, men de, der havde faaet Laan. Men man hævdede, at denne Uafhængighed af Medlemmerne skulde være til Stede, for at Vurderingerne ikke skulde blive for høje, saa at der skabtes Grundlag for Ydelse af for høje Laan. Man indførte endvidere den Bestemmelse, at Direktørerne, som i de fleste Kreditforeninger var valgt paa Tid, fremtidig skulde være valgt paa ubegrænset Tid, fordi de fremtidig skulde være uafhængige af Medlemmerne, være uafhængige af Repræsentantskabet. Samtidig bestemtes det, at Direktørerne skulde have Pension, alt sammen noget, der tog Sigte paa at gøre Direktørerne uafhæn-